

Sygn. akt II CSK 532/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko [...] Spółdzielni Produkcyjnej im. [...] w likwidacji w M.
o uchylenie uchwały,
oraz w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko [...] Spółdzielni Produkcyjnej im. [...] w likwidacji w M.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
J. C. i R. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od każdego powoda na rzecz strony pozwanej po 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. Tylko w razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów J. C. oraz R. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika powodów skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na „okoliczności przytoczone w ramach uzasadnienia podstaw niniejszej skargi, a nadto fakt, iż Sąd Apelacyjny w ramach postępowania odwoławczego podzielił nie tylko ustalenia faktyczne Sądu I instancji, lecz również wszystkie wywody prawne tego Sądu, podczas gdy wywody te są ewidentnie sprzeczne z przepisami prawa. Błędy w interpretacji i stosowaniu prawa poczynione przez Sąd Apelacyjny, zwłaszcza w kontekście art. 365 k.p.c. oraz art. 24 i 42 Prawa spółdzielczego są tego rodzaju, iż *prima facie* wskazują na to, że skargę należy uznać za oczywiście uzasadnioną”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarżący nie spełnili. W skardze nie został zawarty odrębny wywód prawny, który uzasadniałby twierdzenie, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Niezależnie od tej wady konstrukcyjnej, przedstawione w skardze rozważania nie pozwalały na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - należy wyjaśnić, że prawomocność materialną wyraża nakaz przyjmowania, że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak, jak wynika to z zawartego w orzeczeniu rozstrzygnięcia (art. 365 § 1 k.p.c.). Granicę mocy wiążącej określa sentencja wyroku rozstrzygająca o żądaniach stron określających przedmiot procesu, natomiast, co do zasady, nie rozciąga się ona na ustalenia faktyczne i oceny dotyczące stosunku prawnego zawarte w uzasadnieniu orzeczenia. Odnosząc te uwagi do okoliczności sprawy należało stwierdzić, że stanowisko Sądu drugiej instancji, zgodnie z którym związanie wyrokiem zapadłym w poprzednim postępowaniu dotyczy pozostawiania powodów w stosunku członkostwa z pozwaną spółdzielnią na dzień wydania wyroku, nie jest sprzeczne z powszechnie przyjętą wykładnią art. 365 § 1 k.p.c. Zmiana okoliczności faktycznych - jak zasadnie przyjął Sąd drugiej instancji - sprawia, że dana kwestia może być oceniona na nowo z uwzględnieniem nowych okoliczności.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt. 1 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

l.n